

שדקר את יחזקאל סהר במטה המשטרה הוא בעלי

במשטרה מאזרחית, כי הוא חולה וקשה לו במשמר-הגבול, אבל סירבו לו והחזירו אותו. מפקדיו לא רצו לשמוע כלום על המחלה. חיה לו פתק מהרופא, שהוא משוחרר משמירות ועבודות קשות, אבל הם דחיקו שלחו אותו לשמירות. כעבור כמה חדשים חלה שנית ועבר עוד ניתוח.

כשיצא מבית-החולים, נשאר ממנו רק צל של מה שהיה קודם. הוא היה רזה, חלש ועצוב. הוא התחיל לשלוח בקשות שיחשבו בו, אבל לא עזר לו כלום. להם לא היה איכפת שיהיה חולה.

***
"רק לך ולא לאחרת..."
לראשונה פגשתינו פנים-אל-פנים לפני שנה וחצי. אחיו היה תמיד מספר לי עליו, אבל כשהציג אותי לפניו התרגשתי גורא. הוא היה נחמד אלי והציע לי לצאת אתו. הסכמתי מיד.

חינו מטיילים ברמלה, יוצאים לקולנוע ומשוחחים. אליהו לא ידע טוב עברית ודיברנו בינינו צרפתית. אבל הוא נורא רצה להתקדם ולכן התחיל ללמוד. פעם הוא אפילו כתב שיר בשבילי. אני לא קוראת עברית, אבל הוא הסביר לי אותו. השיר היה כזה: "רק לך ולא לאחרת / את שורשיך בתוך לבי / אנא האירי לי אהבתך / תגיד לי שאת שלי... אי-אפשר לתאר הכל / אך זה לא יעבור מהר / לך ולמולדת / אתגעגע / על שייכס לא אוכל לחזר / איני יודע מי מכם אני אוהב יותר".

הינו מאושרים והתחלנו לדבר על חתונה. הורי גרים בעכו, אני גרתי אצל סבתא שלי ברמלה. היא לא הסכימה בהתחלה. לא ידעתי אם אצליח להתחתן אתו וחכיתי. אליהו קנה בינתיים את הדירה שבה אני גרה כיום. הוא בא אל סבתא שלי ואמר לה שהוא אדם מבוסס והכל בסדר. הוא לא סיפר לה מה קרה בינתיים במשטרה. אבל אני כל כך אהבתי אותו, שהייתי מתחנת אתו אפילו לו ידעתי מה מצבו.

*** טפיחה על הכתף ***

בשעה שאנחנו חלמנו את החלום הגדול פוטר אליהו מהמשטרה. הוא הגיש הרבה בקשות, רצה בדיקה רפואית ובסוף שלחו אותו לבדיקה. הועדה הרפואית בדקה אותו, קבעה שהוא איננו כשר לשרות. השוטר לוטטי קיבל הודעת פיטוריו. אליהו היה צריך לעזוב את המשטרה לפני חצי שנה בערך. הוא הלך לראיון אצל מר סהר, ראיון שהשיג אחרי מאמצים מרובים.

לילי ואליהו לוטטי, ביום כליו לותיהם, לפני כחצי שנה. כבר אז נראו על אליהו לוטטי סימני מחלתו.

ביום המפסק הכללי הבטיח שיסדרו לו הכל ושלא ידאג. אתה חבר שלי, אמר לו וטסח לו על הכתף. אנחנו נדאג לך! ואליהו האמין לו. בינתיים דחו את פיטוריו. לפני חמישה חודשים התחתנו. אליהו היה בטוח שהכל יהיה בסדר. הוא היה יושב בערכים ולומד. לפעמים היה כותב שירים או סיפורים. הוא כתב סיפור, לזכר חבר שלו שנהרג בפעולה, ושלח אותו לאמר. הם לא הדפיסו אותו, אבל עזו לו מכתב. בסוף השנה שעברה קיבלנו מכתב, ש תקופת הדחיה של הפיטורים ייגמר בראשון לינואר השנה. המכתב נפל כמו פצצה. אליהו מיהר לכתוב בקשה לראיון דחוף עם סהר, שלח אותה דרך הצינורות ה מקובלים וחתם עליה: "בכבוד ובמשמעות". הוא לא קיבל תשובה.

הוא שלח תזכורת, ומכתב לכתובת הי פרטית של סהר. הפעם כן קיבל תשובה. הוא הוזמן שנית לתל-אביב.

*** קרח מכאן ומכאן ***

כ ל חיים חכיתי שיחזור. הייתי בטוחה שיסדר משהו — הרי לא זורקו אותו לרחוב אחרי ששירת במשך ארבע שנים במשטרה וחלה שם.

בערב בא אליהו הביתה מאושר. הוא קיבל מסהר הבטחה שיטפלו בו בירושלים ויסדרו לו משהו. המפסק הכללי הסביר לו שאי אפשר להחזיק איש חולה במשטרה, אבל ידאגו לו בחיים האזרחיים.

כעבור ימים אחדים פוטר. הוא הלך למשרד הבטחון, שם היה צריך לקבל אישור נכות ולקבל גימלה וסיוור. יש שם ועדה שמטפלת בזה. הם כתבו לו הביתה, שהבקשה שלו בטיפול אבל הוא יצטרך לחכות עוד חודשים רבים עד שיחזרו לו תשובה.

אליהו לא ידע מה לעשות. לא היה לנו כלום בבית, רק חובות. הוא נזכר בעצת המפסק הכללי, פנה לקצין הסעד בירושלים. שם אמרו לו שמטפלים רק בשוטרים ה נמצאים בשרות, ושהוא צריך לפנות למשרד הבטחון. הכננו שנלכנו בפח — פיטרו אותו והוא נשאר בלי כלום.

אליהו היה מיואש. הוא היה יושב ימים שלמים עד שתיים בלילה, וכותב. פניו נעשו רעים מיום ליום. לא ידעתי מה לעשות. כשלא היה רואה, הייתי בוכה.

*** הכל הבלים ***

ל פני כמה חרשים עוד יכולתי ל הרויח משהו, כי עבדתי בחייטות. אבל בזמן האחרון לא יכולתי לעבוד, כי הייתי בהריון. לאליהו היה כואב שהוא לא מרויח. הם גם קיבל כמה התקפות אולקוס. פעמיים בשבוע חיה הולך ללמוד פקידות בהסתדרות.

*** כגישה בכבלים ***

רגע של כאב, במסדרון של בית-המשפט המחוזי בתל-אביב. לילי לוטטי הספיקה רק להחליף כמה מלים חסופות עם בעלה, בעת שהובל כבול בידיו על-ידי השוטרים אל אולם הנושפים.

וכל יום היה ניגש ללשכה לבקש עבודה. תמיד אמרו לו שאין.

בלילה חזר הביתה ושתק. בימים האחרונים קרא הרבה בתנ"ך, וכתב הרבה מאד. כש שאלתי אותו מה הוא עושה, הוא אמר לי שהוא כותב ספר. הוא קרא לספר "הוטלה עלי משיחות אלהים". הרגשתי שמשהו לא בסדר אתו, אבל קחימי שזה יעבור.

אף פעם לא לקח גרוש מהבית בלי להגיד לי. אפילו לא בשביל סיגרייה. לפעמים היה מרוגז נורא. אבל אלי היה תמיד בסדר. פעם הצעתי בתרגום הצרפתי של התנ"ך, כדי לראות איזה פרק הוא מעתיק כל הזמן. ראיתי שזה היה פרק מתוך דברי קהלת: "הבל הבלים הכל הבל".

"אני רציתי לכתוב ספר, אבל אני רואה שכבר כתבו אותו לפני אלפי שנים", אמר לי באותו הערב כשתסס אותי קוראת בתנ"ך. "לא נשאר לי אלא להסביר לאנשים למה התכוון אותו קהלת. אני חושב שהוא רצה להתקומם נגד כל העול שנעשה תחת השמש ולעשות את האנשים יותר טובים". לא אמרתי לו כלום; חשבתי שהספר שהוא כותב ירגיע אותו. זה היה ב-20 לחורש.

*** בעלי נוסע לתל-אביב ***

בימים האחרונים התנהג שוב אליהו כרגיל. ביום שבת באו אלינו חברים לשחק קלפים. השכן הלוחה לנו דמקה והיה שמח בבית. בערב, אמרו לנו החברה: "למה לכם להסתובב כל הזמן בבית? בואו לקולנוע!" הלכנו לקולנוע ציון להצגה ראשונה.

תמונת-זיכרון סטיוול שטרנה חידת משמר הגבול שבה שירת אליהו לוטטי, בסדום ובערבה. שלושת ה"עורבים" בתמונה הי מבוימת הם שוטרים, חברי אותה יחידה, שחבשו לראשם כפיות להגנה בפני השמש.

*** נשיקה במסדרון ***

ה חייה השכן. "מה יש, מה קרה?" שאלתי אותו כשראיתי שהוא מסתכל עלי בצורה משונה. "מה, את לא יודעת?" החפלא. "את יושבת כאן בבית וסורגת ו בעלך בבית-הסוהר?"

לא האמנתי לו; הייתי בטוחה שזה שקר. אבל הוא הראה לי את העתון. היה כתוב שם לוטטי אליהו. לוטטי אליהו, בעל תיאור כזה, יש רק אחד. כשהראה לי שלבש חליפה חומה, הבנתי שזה נכון; אליהו לבש באמת את החליפה החומה שלו כשיצא.

דחקתי את הכל ונסעתי לתל-אביב. ב משטרה פגשתי את שני האחים שלו. לא נתנו לנו לראות אותו. חזרנו הביתה, כעבור יומיים בא המשפט. ראיתי איך שוטרים מובילים אותו כבול באוזיקים לאורך המסדרון, רצתי אליו ונישקתי אותו. אליהו, מה קרה לך? בכיתי. "הכל היה בסדר לילי, אל תדאגי!" הספיק לאמר לי. השוטרים סחבו אותו הלאה.

ישבתי בבית-המשפט ושמעתי את השופט שואל אותו: "מה יש לך להגיד? לא הבנתי את הדיון המשפטי, אבל הבנתי היטב את מה שענה בעלי, ידעתי מה עבר עליי. "כבוד השופט", אמר אליהו, "אני מצטער על מה שקרה, אבל נעשה לי עוול גדול במשטרה. הייתי שוטר מצטיין ותמיד התי נדבתי, ותראה מה שעשו לי!" הוא התחיל לבכות. גם אני בכיתי. שמעתי עוד איך סיפר שהיכו אותו במשטרה ולא רצו להביא לו רופא. הוא ביקש לשלוח אותו לבדיקת רנטגן. יותר לא יכולתי לשמוע. רציתי לברוח ואחיו של אליהו, שמעון, החזיק אותי. כשיצאו מבית-המשפט רצתי אחריו, ראיתי עוד איך מכניסים את בעלי לתוך מכונת משטרה ואחר כך נשארו לבד. לבר עם חובות, כאבילב ותיוגו בדרך.

*** החתן ***

לילי ואליהו לוטטי, ביום כליו לותיהם, לפני כחצי שנה. כבר אז נראו על אליהו לוטטי סימני מחלתו.